

‘Zo moet het niet,’ zei de jongen naast me. Dat wist ik zelf ook wel. Het was de bedoeling dat de spijkers nog een stukje uit zouden steken, zo had de juf het voorgedaan. Om die uitsteeksels kon je een draad spannen. Dan kreeg je een vormpje van wol.

‘Je hebt ze te ver geslagen,’ zei de jongen. Buster heette hij. Hij was met rode en zwarte wol een auto aan het maken. Maar ik wilde snel klaar zijn en daarom deed ik het zonder wol. Misschien was dat niet goed, maar ik vond van wel. Als je de spijkers er helemaal in sloeg, kreeg je ook een vorm. Mijn spijkers vormden een stippellijn. Een stippellijn als op een landkaart. Een route.

Ik keek op de klok. Nog negen minuten. Juf Lena was langs de tafeltjes aan het lopen. Ze droeg een lange, wapperende jurk, een grote bril en veel parfum. Toen ze bij mij was, bleef ze stilstaan.

‘En wat heb jij gemaakt?’ Ze hurkte naast mijn stoel.

‘Een route,’ zei ik.

‘En wat voor route is het?’

‘Door de woestijn,’ zei ik. ‘Het hout is het zand.’

Buster zat mee te luisteren.

‘Ik heb een sportwagen gemaakt,’ zei hij. ‘Met wol.’

‘Ik was nog even met Teus bezig,’ zei de juf. ‘Waar gaat de route heen?’

Daar had ik nog niet over nagedacht.

‘Een route moet ergens heen,’ zei Buster.

‘Sst,’ deed juf Lena.

‘Ik help alleen maar,’ zei hij.

‘Laat hem zelf maar even nadenken,’ zei de juf.

‘Naar de bewoonde wereld,’ zei ik.

‘Dat is mooi bedacht,’ zei ze. ‘En nu jij.’

‘Ik heb een sportwagen,’ zei Buster. ‘Hij kan wel tweehonderd per uur.’

‘Goed gewerkt, allebei,’ zei de juf. Ze ging staan, legde haar handen op mijn schouders en keek de klas rond. ‘Oké...’ riep ze, ‘tijd om op te ruimen.’ Ze liep terug naar haar bureau en poetste intussen haar bril met haar jurk.

Vlug deed ik de spijkers in het bakje en de hamer in de gereedschapskist. Ik had geen wol om op te ruimen en was de eerste die klaar was.

Met mijn armen over elkaar keek ik naar juf Lena. Of eigenlijk naar de klok, die vlak achter haar hing. Een perfecte plek, want je kon stiekem de tijd in de gaten houden, terwijl

de juf dacht dat je naar haar zat te kijken. Nog vier minuten.

Toen iedereen weer zat, draaide juf Lena zich om naar de muur. Onder de klok hing een gitaar die ze voorzichtig van de haak tilde.

Ging ze daar nu nog op spelen? Ik stak mijn hand op.

‘Teus?’

‘Nou, het is bijna tijd.’

‘Ja, het is bijna tijd,’ zei ze. ‘Maar “bijna” is hetzelfde als “niet”.’

Ze ging met één bil op haar bureau zitten en boog zich over de gitaar heen. Terwijl ze zat te tokkelen, begon ze te praten. Op de maat. Het zat ergens tussen zingen en praten in.

‘En we sluiten de week altijd af met muziek... Maar dat kon je niet weten, ’t is best wel uniek... Het is toch voor jou niet een... problematiek...? Want de rest van de klas is juist graag mijn publiek... En heeft op mijn spel vrijwel nooit echt kritiek...’

De klas vond het geweldig en deed alsof juf Lena een bekende rapper was. Maar ik zat naar de secondewijzer te kijken.

‘Na een tijdje vind jij het ook sympathiek... Dat weet ik wel zeker, misschien zelfs ludiek... Geen paniek... Ik speel gewoon pop en ik haat zelfs klassiek... Let maar eens goed op mijn slechte techniek...’

Ik hoefde alleen maar mijn tas te pakken. Mijn jas had ik daar al in gepropt. In gedachten was ik de klas al uit, was ik als eerste bij de fietsen, als eerste het plein af.

‘Wat ik doe op gitaar is acrobatiek... Mijn snaren zijn gemaakt van elastiek... En mijn opa die was een zingende Griek... En ik ben op vrijdag een liedjesfabriek...’

Ineens stopte ze. Nog twee minuten.

‘Kennen jullie deze nog?’ Weer begon ze te spelen. Deze keer echt mooi. Zonder dat praatzingen en zonder flauwe grappen. Maar over twee minuten was het kwart voor. Om kwart voor waren we uit, een kwartier later dan op mijn vorige school, De regenboog. Daar waren ze allang de klas uit. Misschien waren er nog een paar aan het voetballen, maar de meesten zouden al naar huis zijn. Menno zeker. Die was niet zo sloom en van voetbal hielden we niet.

Dus toen juf Lena eindelijk klaar was met haar lied en (eerst nog applaus) eindelijk de deur voor ons openhield, was het al dertien voor drie en was ik natuurlijk veel te laat.

Oké... tas van de kapstok, de brede trap af, tussen de kinderen van groep 7 en 8 door, buitendeur open en snel naar mijn fiets. Ik rende wel, maar niet op mijn allerhardst, want ik wist dat ik iets probeerde wat niet ging lukken.

Het lag ook niet aan de juf of aan die gitaar, het lag aan dat kwartier later. Het ging de hele week al zo.

Het schoolplein van De regenboog was niet helemaal leeg, maar wel bijna. Ik zag alleen nog wat kleine kinderen uit de

onderbouw en een paar ouders die stonden te kletsen.

Ik voelde met mijn vingertoppen voorzichtig aan mijn wang. Toen ik op school de trap af rende, had iemand per ongeluk zijn tas in mijn gezicht gezwiept. Ik voelde er eerst niet zo veel van, maar nu voelde het verbrand, net of mijn wang te lang in de zon was geweest.

Mijn oude juf stond te praten met de vader van Bionda. Ze zag me. ‘Hé, Teus!’

‘Heb ik hier bloed?’ Ik wees op mijn wang.

‘Nee,’ zei juf Meike. ‘Maar het is wel een beetje rood. Zal ik een koud doekje pakken?’

Ik schudde van nee.

‘Heb je gezien welke kant Menno op ging?’ vroeg ik.

‘Nee, sorry,’ zei juf Meike. ‘Ik denk gewoon naar huis.’

Echt niet. Menno speelde nooit thuis. Hij had een hekel aan thuis. Dat kwam door de vriend van zijn moeder.

‘Oké, bedankt,’ zei ik.

En weer had ik niemand om mee te spelen.